

РЕШЕНИЕ

№ 120

гр. Варна, 01.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 37 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Пламен Д. Караниколов

при участието на секретаря Таня Г. И.
като разгледа докладваното от Пламен Д. Караниколов Административно наказателно дело № 20233110204039 по описа за 2023 година

Производството е на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на "С.Т.Е." ЕООД, ЕИК *** срещу Наказателно постановление № 03 - 2300285/19.04.2023 г. на Директора на Дирекция "Инспекция по труда"-Варна, с което на дружеството било наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 1500.00 /хиляда и петстотин/ лева, на основание [чл. 416, ал. 5](#), вр. с [чл. 414, ал. 1 от КТ](#).

Санкционираното лице оспорва наличието на административно нарушение. Твърди, че става дума за технически пропуск и недоглеждане на управителя на магазина при съставяне на графиците. Сочи, че фактическата обстановка по случая не е отразена вярно и в цялост при издаване на АУАН, а в следствие и при издаване на обжалваното НП, което се явява незаконосъобразно. Изтъква, че доводи в тази насока са били изложени в

депозирано възражение срещу съставения акт, което обаче не е било обсъдено. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло наказателното постановление.

В съдебно заседание дружеството-жалбоподател, редовно уведомено, се представлява от адв. П. У. от ВАК, която поддържа жалбата на изложените в нея основания. Претендира присъждане на разноски.

Представител на въззиваемата страна изразява становище за неоснователност на жалбата. Изтъква мнение, че са събрани всички необходими доказателства за разкриване на обективната истина, както и че извършването на нарушението е безспорно установено. Моли се наказателното постановление да бъде потвърдено. Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата е подадена от надлежна страна – наказаното юридическо лице, в преклузивния 14-дневен срок по [чл. 59, ал. 2 от ЗАНН](#), срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на претендираното нарушение, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна, по следните съображения:

Въз основа всички събрани по делото доказателства, съдът установи о т фактическа страна следното:

Дружеството-жалбоподател стопанисвало магазин "Nike", находящ се в гр. Варна, бул. "Андрей Сахаров" № 2, Гранд Мол – Варна. От управителя на магазина било утвърдено и работно време на магазина, с посочени смени за съответните дни от седмицата. В посочения магазин на длъжност "продавач консултант" работело лицето Д.И.К., ЕГН *****.

На 16.03.2023 г. Т. Г. и С. И. - инспектори в Дирекция "Инспекция по труда"- Варна била извършена проверка за спазване на трудовото

законодателство от страна на дружеството. В хода на проверката било поискано представянето на определени документи, между които и график за работа за м. декември 2022 г. и присъствена форма за явяване и неявяване на работа за същия месец. Документите били представени и при запознаването с тях проверяващите установили изложените обстоятелства.

Във връзка с констатациите при проверката на 31.03.2023 г. бил съставен акт за установяване на административно нарушение на санкционираното лице за това, че на 05.12.2022 г. не е осигурило непрекъснатата между дневна почивка на Д.Н.К., ЕГН ***** от минимум 12 /дванадесет/ часа, при въведено сумирано отчитане на работното време.

Актът бил съставен в присъствието на упълномощен представител на дружеството, бил предявен и подписан без възражения.

Писмени такива били депозирани в срока по [чл. 44, ал. 1 от ЗАНН](#) (в действалата в този момент редакция), но били счетени за неоснователни от наказващия орган.

Въз основа на съставения акт на 19.04.2023 г. било издадено и атакуваното Наказателно постановление № 03 - 2300285/19.04.2023 г. , с което на въззивното дружество било наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 1500, 00 /хиляда и петстотин/ лева за извършено нарушение на [чл. 152 от КТ](#).

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства- от разпита на свидетелите Т. Г. и С. И., както и приобщените по реда на [чл. 283 от НПК](#) писмени доказателства.

Показанията на посочената свидетелка следва да бъдат кредитирани като последователни, без противоречиви и логични, като липсват основания за съмнение в тяхната достоверност. По делото не е установено наличието на данни за предубеденост или заинтересованост на свидетелката, поради което

твърденията ѝ следва да бъдат приети за обективни и правдиви. Показанията на проверяващата се подкрепят и от приложените писмени доказателства и конкретно- от Правилник за вътрешния трудов ред в "С.Т.Е." ЕООД, ЕИК ***, график на работното месец декември 2022 г., Протокол за извършена проверка № ПР2309896/31.03.2023 г. и др.

По искане на защитата бяха разпитани св.Е.Й. и св.Д.К.. Съдът не кредитира обясненията на двамата свидетели поради факта, че същите и понастоящем работят в дружеството - "С.Т.Е." ЕООД, ЕИК *** и са заинтересувани от изхода на делото.

В депозираната жалба се оспорват фактическите изводи на наказващия орган, като се твърди, че в графика за работа е допусната техническа грешка и в действителност на 04.12.2022 г. и 05.12.2022 г. Д.К. е полагал труд . Липсват обаче основания изложените твърдения да бъдат кредитирани, тъй като не са подкрепени от никакви конкретни доказателства. Жалбоподателят не е ангажирал доказателства, които да оборят фактическите констатации в акта и показанията на свидетелката, които ги потвърждават.

Съдебната практика приема, че за санкционираните лица съществува задължение при обжалване да посочват твърденията и доказателствата си, като неизпълнението на това задължение следва да се третира като неправомерно бездействие ([Решение № 2112 от 6.11.2019 г.](#) на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 2122/2019 г.), от което според настоящия състав не могат да бъдат черпени благоприятни последици. Следва да се отбележи също, че при представянето на графика за работа в хода на проверката представителят на дружеството не е твърдял наличието на техническа грешка в отразяванията в таблицата. Освен това в т. 5 на съставения Протокол за извършена проверка е било констатирано наличието на процесното нарушение и са били дадени предписания да се осигурява на работниците непрекъсната между дневна почивка най-малко 12 часа. Липсват данни предписанието да е обжалвано по реда на АПК или дружеството да е изразило каквото и да било несъгласие с констатациите в протокола, което обуславя извода за достоверност на фактическите твърдения в НП и съответно- за недостоверност на твърденията

в жалбата.

В практиката си ВКС подчертава, че разпоредбата на [чл. 14 НПК](#) въвежда общото правно положение, че доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила, а в съответствие с [чл. 117 НПК](#), със свидетелски показания могат да се установяват всички факти, които свидетелят е възприел и които допринасят за разкриване на обективната истина. ([Решение № 280 от 8.02.2018 г.](#) на ВКС по н. д. № 876/2017 г., II н. о., НК). При това положение, като съобрази събраните по делото доказателства (показанията на св. Г. и св.И., приложеният график за работа, заповедта, с която са утвърдени работното време и работните смени в обекта, а също и данните от съставения Протокол за извършена проверка, които не са оспорени нито при връчването му, нито впоследствие) и при липсата на доказателства в подкрепа на твърденията в жалбата, съдът прие за безспорно установено, че на 04.12.2022 г. Д.К. е полагал труд от 13:00 ч. до 21:30 часа, а на 05.12.2022 г. е постъпил на работа в 09:00 ч. При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното: В настоящото производство съдът следва да извърши проверка на законността на оспореното пред него наказателно постановление, като следва да прецени правилно ли са приложени процесуалният и материалният закон, с оглед описаните в НП факти и обстоятелства, както и съответстват ли те на приложената от административно наказващия орган санкционна норма.

При извършената цялостна служебна проверка с оглед задължението си по [чл. 314, ал. 1 НПК](#) съдът установи, че при издаването на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения на нормите на ЗАНН, водещи до неговата отмяна.

Съставеният АУАН и издаденото въз основа на него НП съдържат законоустановените в [чл. 42](#) и [чл. 57 от ЗАНН](#) реквизити. Същите са издадени в предвидените за това срокове, като при връчването им не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Наказателното постановление е издадено от компетентен орган, на основание Заповед № 3 -

0693/ 15.08.2022 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда". Описанието на нарушението е достатъчно пълно и ясно, като позволява на санкционираното лице да разбере неизпълнение на какво административно задължение му е вменено и да организира адекватно защитата си. Не представлява процесуално нарушение необсъждането изрично на подаденото възражение.

В практиката си ВАДМС изтъква, че в текста на [чл. 57, ал. 1, т. 1-10 от ЗАНН](#) липсва изискване санкционния акт да съдържа доводи по подадено възражение. Необсъждането на постъпило срещу АУАН възражение е свързано с обосноваността на наказателното постановление, а не с допускането на съществено процесуално нарушение при издаването му, поради което не се явява предпоставка за отмяната на санкционния акт на формално основание. ([Решение № 2144 от 11.11.2019 г.](#) на АдМС - Варна по к. а. н. д. № 2419/2019 г.). По приложението на материалния закон съдът установи следното:

По силата на [чл. 152 от КТ](#) работникът или служителът има право на непрекъсната междудневна почивка, която не може да бъде по-малко от 12 часа. По изложените по-горе съображения съдът приема за установено, че на 04.12.2022 г. работникът Д.И.К., ЕГН ***** е полагал труд през времето, от 13:00 ч. до 21:30 ч., в магазин "Nike", находящ се в гр. Варна, бул. "Андрей Сахаров" № 2, Гранд Мол – Варна, а на следващия ден 05.12.2022 г. е започнал изпълнението на трудовите си задължения - от 09:00 ч. Доколкото периодът от 21:30ч. на 04.12.2022 г. до 09:00 ч. на 05.12.2022 г. е по-кратък от 12 часа, безспорно не е спазено изискването за осигуряване на непрекъсната между дневна почивка, която не може да бъде по-малко от 12 /дванадесет/ часа, с което е допуснато нарушение на [чл. 152 от КТ](#).

Нарушението е осъществено на 05.12.2022 г., а именно - на датата, на която работникът е започнал да полага труд след междудневна почивка, по-кратка от нормативно установената. Правилно административно наказателната отговорност е насочена към санкционираното дружество. Задължението да осигури минималната между дневна почивка на работника е

възложено на работодателя. Понятието "работодател" е дефинирано в [§ 1, т. 1 от КТ](#), според който това качество притежава всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение. Не се спори по делото, че Н. е бил ангажиран по трудово правоотношение от санкционираното дружество за изпълнение на работа като инструктор и че то е лицето, в чиято полза е престиран труд. При това положение правилно е счислено, че "С.Т.Е." ЕООД, ЕИК *** има качеството работодател по отношение лицето Д.К. и следователно дружеството е било задължено да осигури ползването на непрекъсната между дневна почивка, не по-малко от 12 часа от работника. Като не е изпълнило това свое задължение, дружеството действително е осъществило нарушение по [чл. 152 от КТ](#), за което правилно и законосъобразно е санкционирано с обжалваното наказателно постановление. Нарушението е доказано от представените по делото писмени доказателства - график за работните смени и присъствената форма. Именно присъствената форма като документ е съставена за да отразява и удостоверява реално отработеното време, това е документа на базата на който се правят съответните изводи за наличие или липса на осигурена почивка, а съответно и за наличие или липса на допуснатото нарушение в тази насока.

Възраженията направени за допуснатата техническа грешка при попълване на присъствената форма съдът намира за неоснователни и недоказани, направени единствено и само с цел избягване понасянето на административната санкция.

Правилно е издирена и приложимата санкционна разпоредба и наказанието е наложено на основание [чл. 414, ал. 1 от КТ](#), предвиждащ специална санкция за работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, какъвто е и разглежданият случай. Наказанието е наложено в минималния размер, предвиден в закона, при което липсва възможност за по-нататъшна индивидуализация.

Не следва да се обсъжда дали случаят представлява маловажен такъв по смисъла на [чл. 28 от ЗАНН](#), тъй като тази норма се явява обща и приложението е изключено поради наличието на специалната норма на [чл. 415в. от КТ](#).

Предвид задължителното тълкуване, дадено в [Тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 г.](#) по тълк. д. № 7/2010 г. на ВАС специалният състав по [глава XIX, раздел II от КТ](#) на "маловажно" административно нарушение по [чл. 415в от КТ](#) изключва приложимостта на общата разпоредба на [чл. 28 от ЗАНН](#). От своя страна нормата на [чл. 415в от КТ](#) е неприложима в случая, предвид естеството на нарушението и невъзможността същото да бъде отстранено, след като веднъж е извършено.

Следва да се отбележи и че по начало случаят не се отличава с по-малка тежест от обичайните нарушения от този вид и няма основания да бъде счетен за маловажен по смисъла на [чл. 415в. от КТ](#). Предвид всичко изложено съдът не констатира наличие на основания за отмяна на оспореното наказателно постановление. Същото следва да бъде потвърдено изцяло, а жалбата - да бъде оставена без уважение.

С оглед изхода на делото и направеното от пълномощника на въззиваемата страна съответно искане, на основание [чл. 63д, ал. 4](#), вр. [ал. 1 от ЗАНН](#), вр. [чл. 143, ал. 4 от АПК](#), вр. [чл. 144 от АПК](#) вр. [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#) на Дирекция "Инспекция по труда"-Варна следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, в размер определен в [чл. 37 от Закона за правната помощ](#), съгласно препращащата разпоредба на [чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН](#).

Случаят не се отличава с особена фактическа или правна сложност, поради което съдът намира, че следва да се присъди възнаграждение в размер на предвидения в закона минимум от 80. 00 /осемдесет/ лева.

Водим от горното и на основание [чл. 63, ал. 2, т. 4](#) и т.5, вр. [ал. 1](#) и [чл. 63д. от ЗАНН](#), съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Наказателно постановление № 03 - 2300285/19.04.2023 г. на Директора на Дирекция "Инспекция по труда"- Варна, с което на "С.Т.Е." ЕООД, ЕИК *** , на основание [чл. 416, ал. 5](#), вр. с [чл. 414, ал. 1 от КТ](#), е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 1500. 00 /хиляда и петстотин/ лева, като законосъобразно.

ОСЪЖДА "С.Т.Е." ЕООД, ЕИК *** да заплати на Дирекция "Инспекция по труда"-Варна сумата от 80.00 лева /осемдесет лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд – Варна. След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____